

FÁSORI HARANGSZÓ

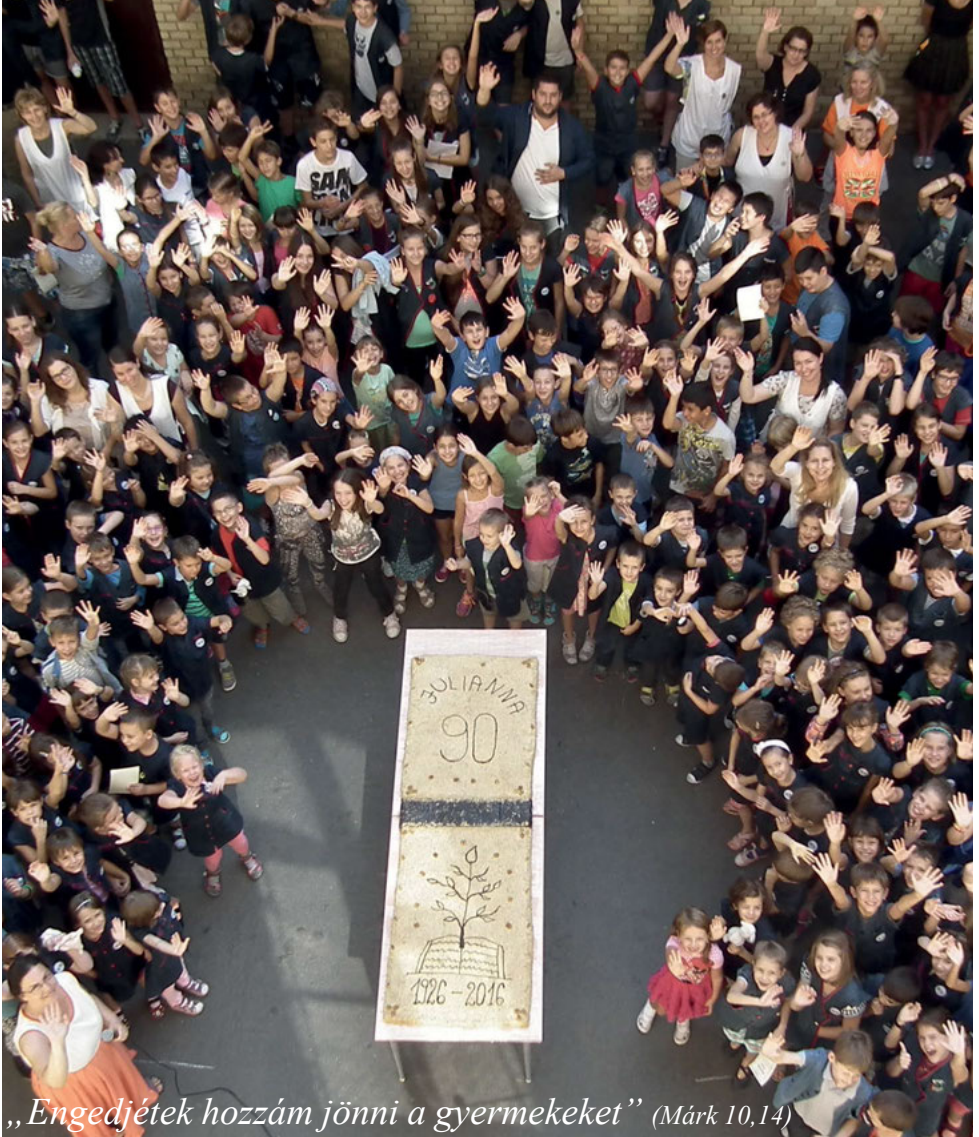
www.fasor.hu

Újfolyam

65. szám

A Budapest-Fásori Református Egyházközség hírmondója

2016. szeptember

„Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket” (Márk 10,14)

BIBLIÁS GYÜLEKEZET

„...gyermekségedtől ismered a szent írásokat, amelyek bölccsé tehetnek téged az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által. A teljes Írás istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy az Isten embere tökéletes és minden jó cselekedetre felkészített legyen.”
(2Tim 3,15–17)

„Bibliás iskola.” Hálás szívvel hallhattuk 90 éves iskolánk ünnepi áhítatain, hogy már első, 1926-os évnnyitóján, és aztán még sokszor ezekkel a szavakkal mutatták be a Julianna iskolát. Kivételes ajándék az, ha valakit kisgyermekkorától kezdődően a Bibliára tanítanak, és nagyszerű küldetés, hogy a Szentírást nap mint nap forgassuk.

„Bibliás gyülekezet.” Azt remélem, a *Harangszó* írásait olvasva megerősödhet mindannyiunkban, hogy fasori református gyülekezetünknek is különleges ajándéka és áldott küldetése lehet, ha így tekint magára, és így láthatják mások is. Nincs, és ne is legyen életünknek olyan területe, ahol ne szólalna meg a Szentírás! A Biblia került középpontba minden nyári hetünkön; igés kártyák és igés életek fordítják új irányba, Isten felé, elkóborolt fiatalok és idősebbek szívét; az igehirdetés fényében élheti meg mennyei Atyánk gondoskodását a csőtörés-

re ébredő házaspár és a beázott templomot takarító lelkészcsalád; a Szentírás indít a rászorultak közötti szolgálatra sokakat; még októberi orgonafesztiválunk alkalmainak középpontjában is egy-egy bibliai szakasz áll.

Nagy ajándék és csodálatos küldetés. Mert a Szentírás, ahogy Pál apostol leveléből világosan kiderül, nem olyan alkotás, mint bármelyik emberi mű. „Istentől ihletett”: a világmindenség Ura, az élet Alkotója, a bűnösök Szabadítója, a hívők Megszentelője szólal meg soraiban, és tanít minket mindarra, amire valóban szükségünk van. Ezért lehetséges az, amit nyáron, csendesheteinken sokan megtapasztaltunk, hogy évezredekkel ezelőtt leírt sorokból, ősi zsoltárokból, az ókori júdai király hitét sugárzó tetteiből, apostoli levelekből, Jézus szelíd, világos tanításából a mi személyes sorsunk is új értelmet nyer: kérdéseinkre választ, bizonytalanságunkban útmutatást, kapcsolataink számára friss szeretetet, félelmeink helyére biztos reménységet kapunk, miközben szavaira figyelünk.

Milyen kimeríthetetlen gazdagságot hordoz a könyvek Könyve! Mindenekelőtt az *üdvösségre* vezető bölcsességet lelhetjük meg benne. Isten szava nyitja meg előttünk az egyetlen Utat, amely Hozzá vezet. Csak innen ismerhetjük hitelesen az egyetlen Urat, Jézus Krisztust, aki meg tud és meg akar minket szabadítani a hiábavalóság szolgálatából értékes, örömteli, hasznos életre.

Ezért lehet Isten népe számára a Biblia a tiszta gondolatok forrásává. Alkalmas a *tanításra*, hogy megismerjük mindazt, amit szerető Urunk elmond magáról és rólunk; és alkalmas a *feddésre*, a tévelygésben élők

és hamis tanokat hirdetőik eszméinek leleplezésére. Mennyi csalódástól és keserűségtől óvhat meg, ha megértjük azt, amit az Ige meg akar mutatni nekünk! Elbizonytalanodott világunkban milyen szabadságot és bátorságot adhat, ha nem ellentmondásos tapasztalatainkra, mások nézeteire vagy saját elképzeléseinkre építjük rá világlátásunkat, hanem Annak a szavára, aki mindent pontosan ismer és megismertethet velünk is!

Így lehet a Szentírás egyben a helyes cselekedetek ösztönzőjévé is. Alkalmas a *megjobbításra*, hiszen világosan megláthatjuk benne, hogy illúzió lenne önerőnkől harcba szállni bűneinkkel, szeretetlenségeinkkel, önzésünkkel. Isten Lelke az Ige olvasása, hallgatása és szívünkbe fogadása közben végzi el megtisztító munkáját bennünk.

És alkalmas az *igazságban való nevelésre*, mert Jézus Krisztus útját nemcsak megmutatja nekünk, hogyan haladhatunk azon előre mindennapi kísértéseink, harcaink, fájdalmaink közepette, hanem ezen túl folyamatosan bátorít is arra, hogy járjuk végig ezt a keskeny, de gyönyörű ösvényt. A „*minden jó cselekedetre felkészített*” szív: a Szentírás imádságos olvasása, az Ige engedelmességre kész hallgatása közben formálódó ember szíve.

Kivételes ajándék és csodálatos küldetés, hogy Isten „bibliás” népéhez tartozhatunk: az apostoli egyházhoz, amely Isten tiszta kijelentésén tájékozódik; a reformátorok félévezredes, korunkban is friss örökségét hordozó közösséghez, amelynek jelmondata, hogy „*Sola Scriptura*”, „*egyedül a Szentírás*” – mi más lehetne üdvösségünk, életünk, gondolataink és jó cselekedeteink forrásává? –; a magyar református egyházhoz, amelynek történetét a bibliai kijelentés megismerése, az Ige olvasása, hirdetése és hallgatása formálta. Ajándék és küldetés a „bibliás gyülekezet” tagjának lenni, a „bibliás

iskola” szép gyümölcszeiben gyönyörködni. De vajon ismerjük-e már mindannyian azt a nagyszerű ajándékot és felemelő küldetést, amit személyesen, a mindennapjainkban a „bibliás élet” jelent? Részese vagy-e már ennek a csodának, szeretett testvérem?

Maga a Szentírás arra ösztönöz, hogy fogadjuk el hálás szívvel ezt az ajándékot, amelynél nagyobbat senki nem adhat, gyönyörködünk Isten szavában, amelynél vigasztalóbb, bátorítóbb, gazdagítóbb beszédet sehol másutt nem találunk; és szánjuk oda magunkat erre a küldetésre, hogy életünkkel, szavainkkal és tetteinkkel továbbragyogjuk a világ felé a Biblia csodáját. Lehesse személyes élményünk, örömünk, szolgálatunk az, ami Bódás János verséből zeng:

Egy kopott könyvem van nekem,
s ha hozzám minden idegen,
kinyitom s már nem vagyok árva:
fényes mennyei seregek
suhannak s visznek hozsánnázva.

Fekete tó, – s napként ragyog.
Mint fáradt, hunyó csillagok,
le-lehullok, de itt találok
megújulást. Ebből születnek
vértanúk, szentek s óriások.

Kis könyv. Sok „bölcsek” langy mese,
s én, a senki, győzők vele:
benne annyi tűz s annyi hit van,
mint földet rendítő erő
a hallgatag kis dinamitban.

Égi kamra. Nincs rajt lakat.
Szomjamat oltja, jóllakat,
s tőle Istent hordom magamban.
S tudom, hogy szavam, életem
győztes, ifjú és halhatatlan.

Pataki András Dávid lelkipásztor

ÉVRŐL ÉVRE EMMAUSBAN

Gyülekezeti csendeshéten

Mindig újra és újra rácsodálkozunk arra, hogy mennyi ajándékot kapunk évről évre Emmausban. Idén június 13. és 18. között lehetünk együtt a testvérekkel. Ez a hét a Krisztus-test tagjaihoz, hívő emberekhez szólt, akik ezzel együtt is bajokkal, nyomorúságokkal küszködő emberek. Sokszor találkozunk olyan élethelyzetekkel, amikor rosszul mennek a dolgok, és ezekben a helyzetekben kell felmutatnunk a krisztusi lelkesületet. Ebben segített ez a hét, melynek során délelőttönként a megelégedés titkaival foglalkoztunk. Somogyi Péter lelkipásztorunk vezette a hetet, sok-sok biztató Igét alkalmazva életünkre. Isten mai gyermekeinek is ad gyötrő dolgokat. Ne háborodjunk fel, ne panaszkodjunk, hanem kutassuk a célját, mert valóban *„jó dolog az Istenfélelem, megelégedéssel”* (1Tim 6,6). Reggelente imaközösségben, nyitott ablakok mellett adhattunk hálát mindenért, miközben a mada-

rak énekét is hallgathattuk. Jól előkészített talajba hullott a délelőtti Ige, melynek gyakorlati vonatkozásait a kiscsoportokban elmélyíthettük. Őszintén, testvéri szeretettel adtunk és kaptunk igei jó gondolatokat. Vagy felemeljük egymást, vagy lehúzzuk. Isten bennünket egymás számára felemelő társnak szerzett. A megelégedett ember élete erőforrás a másik számára. Délutánonként az idővel foglalkoztunk. Egész földi életünk a tér és idő keretei között zajlik. *„Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak.”* (Ef 5,15–16). Sokszor tapasztaljuk, hogy a sürgős dolgok elrabolják az időt a fontos dolgoktól. Egyszer számot kell adnunk – az elvesztegetett időnkéről is. Az idő, amit kaptunk, az örökévalóságára való felkészülés ideje.

Südyné Zsóka

SZÍVEMBE ÍRTA A VÁGYAT

A fiatal felnőttek Nagybörzsönyben

Életem első csendeshetére készülődtem. Kis félelem és nagy kíváncsiság volt bennem: milyen lesz? Csak azt tudtam, hogy egy olyan nehéz év után, mint ez az utolsó volt számomra, nagy szükségem van lelki megújulásra, az Úristen közelségére.

A fiatal felnőttek csendeshetére 2016. augusztus 7-től 13-ig került sor Nagybörzsönyben. Tudtam, hogy gyönyörű vidékre megyünk, mert két évvel ezelőtt végzős osztályomat a környékre vittem osztálykirándulásra, és éreztem, hogy az Úr valami nagyszerű dolgot készít elő nekem. A csodálatos környezet valóban alkalmas volt a lelki elmélyülésre (a tábor területén keresztül patak csordogál, a főépület leanderekkel övezett terasza rengeteg beszélgetésnek volt tanúja, a közös étkezések színhelyén gyakran figyeltem a fákat, madarakat, a szitakötők táncát, melyek mind Isten teremtett világának szépségéről árulkodtak). Közel 40 fiatal és felnőttet gyűjtött össze itt az Úr, hogy egy héten át Igéjén keresztül szóljon hozzánk, erősítse hitünket. Az alapige az 1Timóteus 4,12 volt: „*Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, maga-*

viseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban.”

A délelőtti igehirdetés-sorozattal szolgáló Molnár Sándor biatorbágyi lelkész mindennap ennek az Igének egy-egy szegmensét emelte ki, példákkal gazdagon illusztrálva magyarázta azt számunkra, hogy aztán a délelőtti kiscsoportos beszélgetésekben, amelyeket Molnár Sándor, Somogyiné Ficsor Krisztina, Simongáti Győző és Vajnai Gabriella, Pauler Péter és Paulerné Sümegi Ágnes vezetett, mindannyian átgondolhassuk, megfogalmazhassuk és magunkra nézve értelmezhesük Isten üzenetét. Az esti áhítatokon Somogyiné Ficsor Krisztina öt (a 42., 45., 50., 65. és 71.) csodálatos zsoltár kapcsán beszélt az Isten után vágyakozó, az Isten-szerellemmel teli, az Istent tisztelő, az Isten bölcsességét és jóságát ismerő boldog, és az Istenhez hűséges szívről. A pénteki áhítatot úrvacsoraosztás zárta.

Nagy élményt jelentett Szabó Viktornak a *Hajóval a világ körül Isten szolgálatában* című beszámolója, Váraljai Péter és Váraljainé Melis Orsolya bizonyágtétele, a rengeteg közös éneklés (számomra majdnem minden ének új volt), fiatal zenész testvéreim szol-

galata, a számos lelki beszélgetés lelkészeikkel, testvéreimmel, az, ahogyan egymás hitét erősítettük. Játékos vetélkedők, sportprogramok (pingpongcsaták, röplabdameccsek, reggeli torna), séták a faluban, vízimalomlátogatás, teaház színesítették a programot.

Azt hiszem, a legemlékezetesebb mégis a szerdai túra marad számunkra. Elindulás után egy órával leszakadt az ég, s négy órán keresztül ömlött az eső. Nem segített ott sem esernyő, sem esőkabát. A tomboló elemek között, bőrig ázva, bokáig érő sárban csúszkálva a kicsinységemet tapasztaltam meg Isten hatalmas erejével szemben. Megerősítő volt, ahogy zsoltárokat énekelve, időnként a turistajelzést szem elől tévesztve, de egymást biz-

tatva-segítve haladtunk előre, hogy aztán vacogva kisvonatra szálljunk.

Igen, nagyszerű dolgot készített nekem az Úr. Befogadó, figyelmes, összetartó közösséggel ajándékozott meg a Fiala felnőttek körében. A héten többször hangsúlyosan elémm helyezte az imádkozás fontosságát. És mélyen a szívembe írta a vágyat, hogy Őt kövessem. S a csütörtökön kétszer is megkaptam Igében ezt világossá is tette: „*Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg – mondja könyörülő Urad.*” (Ézsaiás 54,10).

Draskóczi Ágnes

IGAZSÁG ÉS KEGYELEM

A Kisifi nyári hete Jánoshalmán

Az idei kisifihetet nagyon vártam, mert az előtte két évvel rendezett volt az egyik legnagyobb élményem a fasori táborozásaim közt. Idén nagyon sokan voltunk, aminek külön örültem, mert megismerhettem az újakat is. Az igei alkalmaink a *kegyelem* és *igazság* témákra épültek. Hazahozhattuk magunkkal gondolatban, hogy mi az Isteni valóság, és ebből mi számunkra a kegyelem, amit Ő nyújt nekünk. Egy megoldást arra, amit saját magunk nem tudunk megadni. Nem vádol minket a bűnünk valóságával, hanem új élettel ajándékoz meg, és az Ő teljességéből részese-dünk, így nem nekünk kell a hiányosságainkat befoltoztatni, mert Isten látja, mi van a szívünkben. Tehát Isten kegyelme és igazsága az, amit ha elfogadunk, egy új élet ajándékaival gazdagon részesedhetünk.

A hét programokban gazdag volt. A reggeli ébresztőtől (amit különösen szerettünk ;)) estig vidámsággal, poénkodással telt a nap.

A sütögetéstől a számháborúig mindent csináltunk. Ismét elmentünk a helyi romákhoz szolgálni. Játszottunk a gyerekekkel, apróságokkal ajándékoztuk meg őket. Örültünk, hogy találkozhattunk azokkal, akiket két évvel ezelőttről ismerhettünk meg.

Kívánom, hogy a következő ifihét is ilyen gazdag legyen Isten áldásában és jelenlétében, és hadd tapasztalja meg minél több fiatal, hogy nekik is szól Isten élő Igéje, és a kegyelem számukra is elérhető és kifogyhatatlan.

Tolnay Lea

ÉLŐ VÍZ VELENCÉN

Konfirmandusok nyári táborozása

„Jézus így válaszolt: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom! – te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet.” (János 4,10)

Az idei konfirmandustábor látszólag semmiben nem hasonlított az eddigi „jól bejáratott” hetekre. Csúsztunk a szervezéssel, sokáig nem láttuk, hová is mehetnénk, ezért későn hirdettük meg a tábort a gyermekek között. Így aztán egy héttel az indulás előtt azzal szembesültünk, hogy összesen négy gyerek jelentkezett, többen leszünk mi, szolgálók, mint a résztvevők. Kérdésessé vált, elinduljunk-e egyáltalán. Ekkor kezdtünk nagy erővel imádkozni.

Urunk hamar világossá tette, hogy a négy jelentkező négy lélek, akivel Neki dolga van, akivel Ő akar beszélni, akit Ő akar megszólítani. A mi kicsinyhitőségünk nem szabhat ennek akadályt. Megértettük: el kell indulnunk! Akkor kezdődtek a csodák! Hirtelen és váratlanul látóterünkbe került öt olyan konfirmanduskorú fiatal, aki ugyan nem járt előkészítő tanfolyamra, nem is tartozik sem iskolánkhoz, sem gyülekezetünkhöz, viszont felismerhetően nagy és sürgős szüksége van Urunk szabadítására, és szeretne is eljönni velünk. Végül kettőjüket nem engedték el a szüleik, de számunkra már nem volt kérdés az elindulás, tudtuk, hogy mennünk kell!

A délelőtti alkalmakon a samáriai asszony története került elénk. Jézus megszólítja ezt a bűnös, a társadalom szerint meg- és kivetett asszonyt, és vizet kér tőle. Jézus kér! Kérni valakitől valamit a bizalom és megbecsülés jele. Jézus minket is, tőlünk is kér. Részt kér az életünkben, az életünket kéri. Ahhoz, hogy ez megtörténhessen, rendelt időben, rendelt helyen – „a kútnál” – kell lennünk. Jézus azonban nemcsak kér, Ő adni is akar.

Szabadítást akar adni megkötözöttségünkben, élő vizet akar adni, ami után soha többé nem szomjazunk meg, nem kötöznek meg újra függőségeink. A délutáni alkalmakon – a tábor időtartama alatt is zajló olimpiai játékokhoz kapcsolható – „sportos” Igéket tanulmányoztunk.

Jó volt újra látni és megtapasztalni Jézus Urunk hatalmát és szeretetét, ahogyan napról napra fokozatosan emel ki mindnyájunkat kisebb-nagyobb félelmeinkből, rabságainkból, kötelékeinkből. Lelki épülésünk mellett testileg is el voltunk kényeztetve. Igazi nyári meleget élvezhettünk a Velencei-tó partján, szabadidőnket úszással, kerékpározással, sok-sok szabadtéri játékkal tölthettük, miközben a konyhán szolgáló testvérek ínycsiklandozó finomságokkal kényeztettek bennünket. Az idei konfirmandustábor a résztvevők és szolgálók mindegyikét kizökkentette-kimozdította kényelmi zónájából, senki nem tért haza közülünk úgy, ahogyan érkezett.

Köszönjük, Urunk!

dr. Szabó Ágnes

ELCSENDESEDÉS GYEREKZSIVAJJAL

Beszámoló az idei Kincskereső táborról

Kincset keresni indult 70 gyerek és 20 szolgáló a tábor történetében 22. alkalommal. A helyszín új volt, nem a már megszokott Tahí. A szolgálók nagy része szintén avatatlan lelkes újonc. A 2016-os évben debütáló csapat tagjaként álmélkodva – és néha kissé megrémülve a feladat súlyától – próbáltam bekapcsolódni az előkészítő munkába. Rácsodálkozva arra az odaadásra, mellyel Isten ügyéért munkálkodva fogott össze a társaság. Az előkészületeket a rutinos és tapasztalt szervezők minden részletre összpontosítva végezték. Olyan érzésem támadt, hogy Istennek egy kedves ügyében lehetek munkatársa. Az ember szereti fontosnak érezni magát, felelősségteljes feladatot kapni, mely elismeréssel jár. Csakhogy sokszor irányt téveszt, rossz projektbe kapcsolódik, hamis és ideig-óráig tartó elismerés a jutalma. A befektetett munka nem térül meg, az ember kimerül, kiüresedik, kiég. A kulcskérdés itt az, hogy kinek a szolgálatába állok, és hogy mi a végcélom. A Nagy Szervező „csábításának” engedve azonban más a végkimenetele az energiabefektetésnek. Ha mondhatom így, biztos a happy end. Valamint az sem elhanyagolható tény, hogy részese lehetek a komplex Isteni tervnek. Többek között ezért is vagyok hálás, hogy részt vehettem a Kincskereső tábor ez évi hetén mint segítőt.

Hétfő reggel kis különítményünk elindult az „elcsendesedés és gyerekzsivajj” helyére. Ahol Istenünk adni készül és munkálkodni, ott számíthatunk arra is, hogy a Szétdobáló is részese kíván lenni az eseményeknek némi kellemetlenséget okozva. Már ezen a délelőttön megkezdte bomlasztó munkáját, bár ebből vidám gyerekcsapatunk vajmi keveset észlelt, csupán szolgálóink szíve nehezült el. A támadás célt nem ért ugyan, de átmeneti keserűséget azért okozott. Szabadítónk mintha ezen eseményeket is terve részeként kalkulálta volna, vigasztaló munkája bizonyosságtételre sarkallta egyik szolgálónkat. Így lett a nehezből közös örömről Őbenne.

A héten Péter életének eseményein keresztül tanulmányoztuk az Igét. Egy Jézust rajongásig szerető, Hozzá közel álló tanítványa életén át a Szentlélek hatalmas cselekedeteire csodálkoztunk rá. A gyerekek apró ajándékokat is kaptak mindennap. Kincseiket várokozással, izgalommal, örömmel keresték, és végül elégedetten birtokolták. Belegondotam, hogy ezt az érzelmi magasztalatot én is megélhettem a hétköznapiakban Uram mellett, ha komolyan veszem, hogy Ő adni akar és vezetni. A gyermeki lelkületet Isten példaként állítja elénk, és látva őket kincskeresés közben elgondolkoztatott. Komolyan elhitték, hogy mi ma is valami szuper dolgot rejtettünk el a számukra. Lelkesen, bizalommal telve indultak keresni, akár egy kis radír vagy nyalóka is volt az aznapi zsákmány. Szívbeli hozzáállásom vizsgálatára ösztönzött ez a megfigyelés, és a gyermeki szemlélet vonzóvá lett. Ők a legyektől hemzseggő, alacsony komfortfokozatú szállást is szállodaként aposztrofálták.

Észrevétlen gyűjtötték a lelki kincseket is a napi áhítatokon, csoportbeszélgetéseken, esti szobánkenti beszélgetéseken. Külön időt szántunk énekekkel és hangszerekkel Isten dicsőítésére. Korosztályokra bontva a saját nyelvezetükön ismerkedhettek a napi Igével, értelmezhatték azt. Az ovis korosztályhoz izgalmas, mozgalmas, szemléletes játékokon át vitt az út. Kisiskolásaink – a kor szelleméhez igazodva – laponon összeállított, „prezentáció”-szerű, vizuális élménnyel egybekötött igemagyarázatot vettek részt. A rugalmas szolgálói stáb viszonylag hamar felismerte, hogy az aktív mozgással összekötött csoportfoglalkozás eredményesebb lehet. Ezenfelül sok színes feladaton, érdekes szemléltetón keresztül ismerkedtek a gyermekek a bibliai történetekkel. A legtöbb gyerkőcöt számláló csoportunk a 4. osztályosoké volt. Egy gyakorlott tanító néni és két ifis fiatalember közreműködésével zajlottak a délelőtti foglalkozások. Az igemagyarázatokon felül szóba kerültek politikai és történelmi kérdések is az érdeklődő fiatalok kérdései kapcsán. 5. és 6. osztályosaink részletes, alapos ismerettel rendelkeznek már

a bibliai történetek terén, velük szintén más megközelítésből próbáltuk feldolgozni a napi témát. Kíváncsiak voltunk, értik-e igazán, tudják-e alkalmazni életükben azt a tudást, melynek birtokában vannak. Külön öröm volt látni, hogy közülük többen – mint gyakorlott kincskeresősök – külön biztatás nélkül szolgálói teendőket is elláttak.

Miután délelőtt feltöltekeztünk lelkileg, a nap második felében megmozgattuk kicsit magunkat kint a friss levegőn. A szervezett programok közül legnagyobb sikert az olimpiai játékok aratták, de emellett a kézműves foglalkozásokon is szép számmal vettek részt a gyerekek. Esténként kényelemes piros foteljeinkből hallgathattuk és diaképeken követhettük Patricia St. John történetét, kissé már elpilledve. A hét végén persze ismét megrendezésre került a *Ki mit tud?*, melyen a lelkes és bátor jelentkezők bemutathatták produkcióikat. A nagyérdemű publikum tapsolhatott bűvészeknek, táncosoknak, tornászoknak, zenészeknek. Az esemény lezárásaként pedig meghallgathattuk a fiatal szolgálók karaoki-előadását. Mindeközben szorgos kezek készítették reggelinket, ebédün-

ket, vacsoránkat, hogy a sok programba belefáradt fiatalság ne hogy lesóványodjék. Nem csoda hát, hogy a hét alatt a boldog gyerekek gyűrűjében mi, felnőttek is lelkileg feltöltődtünk. Így a néha éjszakába nyúló szolgálói megbeszélések okozta fáradtságunkon is könnyebben felül tudtunk kerekedni. Tanulságul szolgált, mikor megosztottuk egymással a csoportokban szerzett aznapi tapasztalatainkat. Megdöbbenő volt látni,

hogy merőben különböző temperamentumú embereket (akiket el nem tudok képzelni még egymással beszélgetni sem) az Úr hogyan hoz közös nevezőre, kovácsol csapattá. Hála ezért és a sok kisgyermekért! Urunk növecsze a szívükbe elvetett magocskákat, emlékeztesse őket az itt hallottakra.

Ha Isten is akarja, 2017-ben újra Kincskereső tábor, az áldás helye!

Tóth Krisztina

SZERETETHÍD

A gyülekezet és a kerület között

A Magyar Református Szeretetszolgálat által 2016-ban is meghirdetett Szeretethíd (Kárpát-medencei Református Önkéntes Napok) keretében gyülekezetünkben 33-an vettünk részt önkéntes munkában a VII. kerületben május 21-én. A résztvevők között volt idős, fiatal – juliannás diákok szép számmal, a legtöbben a 8. osztályból –, és több kisgyermek is. Kaptunk szeretethidas pólókat, az önkormányzattól pedig szerszámokat. A munkát a templomkertben Édes Gábor áhítatával és imádsággal kezdtük (milyen áldás volt hallgatni a legkisebbek fohászait!), majd a csapat kettéosztódott. Körülbelül egy tucatnyi fasori testvérünk Somogyiné Ficsor Krisztina vezetésével a Peterdy utcai idősek otthonában a kertet rak-

ta rendbe, majd énekszóval, gitárral szolgált az idősek között. Az idősothton lakói örömmel fogadták a szolgálatot, és azt mondták, ősszel visszavárják a fasori gyülekezet képviselőit. A csapat másik része takarított, több zsáknyi szemetet szedett össze az utcákon, templomunk környékén, a Julianna épülete előtt, a Rottenbiller, a Damjanich, a Bajza utcában, a Városligeti fasorban – ahol a nyárfa vattaszerű termésével is alaposan megküzdöttünk –, valamint a Lövölde téren. Nagyon vidám és hasznos délelőttünk volt gyönyörű napsütésben. Jó volt együtt lenni! Isten megáldotta szolgálatunkat, és hisszük, sok járókelő, trolibuszutas szívében felkiáltójellé válhatott általunk a Szeretet!

Devich Márton

KÉT NAP 80 KERÉKEN

Fasori biciklitúra a Balaton déli partján

„*Apa, szomjas vagyok!*” Valószínűleg semmi különös nem lenne ebben a felkiáltásban, ha nem vasárnap este, sötétedés után, a budapesti József Attila utca egyik belső sávjában, a motoros rendőr szirénájába és a többi autó zúgásába keveredve, egy apró bicikli üléséből érkezett volna, a Balaton déli partján letekert 110 km után. De felhangzott, és úgy gondolom, tökéletesen összegezte balatoni biciklitúránk tapasztalatainak nagy részét.

40 fős csapatunk szeptember 2-án, péntek délután gördült ki a Fasor udvaráról, hogy két nap és több mint 100 km megtétele után vasárnap este ugyanoda érkezzen vissza. Az indulás és az érkezés igazán különleges volt. Pénteken délután a már kialakuló budapesti dugóban két motoros rendőr és bennünket búcsúztatni érkező további fasori testvérek kíséretében kerekedtünk végig a Belvároson, a Lánchídon és az alagúton át a Déli pályaudvarig, ahonnan vonattal utaztunk tovább Balatonfüzöfőre, első szálláshelyünkre. Vasárnap este a vonat késéséből adódó kisebb várakozás után már a kivilágított Lánchídon és Andrássy úton keresztül érkeztünk vissza a Fasorba, turisták és budapestiek kissé talán értetlen pillantásaival kísérve. Időközben pedig kisebb-nagyobb pihenőket tartva bicik-

liztünk végig két nap alatt a Balaton déli partján Balatonfüzfőtől Balatonszentgyörgyig.

Noha a túra nem amolyan „apák és fiaik” program volt, a legtöbben talán mégis ők voltak: fasori édesapák és gyermekeik. Mellettük voltunk néhányan a gyülekezet más csoportjaiból is persze: egyedül vagy családban, fiatalon vagy talán kevésbé fiatalon. A napi távokat 4 csoportban tettük meg, ki-ki a saját lehetőségei és kedve szerint csatlakozhatott a kicsit gyorsabb vagy éppen a gyakoribb pihenőket tartó csoportokhoz. A reggeli közös indulás és az esti közös vacsora között mindkét nap együtt álltunk meg ebédelni valahol a Balaton-parton, amikor lehetőségünk volt, fürdeni is, hiszen Istentől a hétvégére kitűnő időt kaptunk biciklizésre, pihenésre, fürdésre vagy éppen beszélgetésre.

A csapatban voltak tandemezők, kisbiciklisek, hobbikerékpárosok és edzett bringások. Két vak testvérünk is velünk kerekedett tandemkerékpáron, elől látó kísérőkkel, akik elejétől a végéig segítették őket. És habár napközben nem együtt bicikliztünk, minden reggel és este együtt álltunk meg Isten Igéje mellett is: jó volt Vele útnak indulni reggel, és célba érkezni este. Ezek a közös áhítatok, a beszélgetések, a közös étkezések megmu-

tatták, hogy valójában egyek vagyunk. És nem csupán a péntek délután magunkra vett fasori egyenpólónknak köszönhetően, hanem Mennyei Atyánk akarata szerint. Ahogy szőládi szállásadónk, Hajdú Zoltán Levente lelkész is rámutatott, aki biztatott bennünket, hogy mi is valóban mint élő kövek, épülünk fel lelki házzá (1Péter 2,5). Olyan házzá, ahol nem számít, ki milyen és honnan érkezik (milyen gyorsan tudja tekerni a biciklit, bírja-e a nehezebb emelkedőket vagy le kell szállnia), mert ha mi nem is lennénk összeillők, az Ő keze szerkeszt össze bennünket.

A túra végére megerősödött bennem a gondolat, hogy Isten családba helyez el bennünket, és ez nem csupán vérségi családunkra vonatkozik. Jó volt látni és részese lenni annak, mikor a gyülekezetcsaládunk egy része

elhagyja a jól megszokott templomkert falait, és kilép a világba együtt, egymást erősítve, egymásra figyelve, hogy végül együtt érkezzen vissza oda, ahol az otthon maradtok már várnak bennünket. Felejthetetlen élmény volt számomra, aki inkább csak az ifjúsági körök tagjait ismerem. Erős Istenünk van, aki megerősítő és megtartó közösséggé akar bennünket formálni, ahol mindenki számára leküzdhető akadály akár 110 km letekerése is. Mert sokféle emberek voltunk együtt, akik talán eltérő gyorsasággal tudtunk haladni, mégis együtt értünk célhoz, csak együtt érhattünk célhoz.

Ezért pedig dicsőség Mennyei Atyánknak, és köszönet minden részt vevő kicsinek és nagyoknak!

Berez Júlia

ISTEN AKARATTYA

Egy csodálatos csőtörés története

Még tavaly történt. Az első őszi pároskör után, péntek este balatoni nyaralónkba készültünk, ahol több mint egy hónapja jártunk utoljára. Rendszeresen inkább péntek éjjel autózunk, mint másnap reggel, tekintettel a szombati dugókra az M7-esen. Az autóúton egy ígérletet hallgattunk, amelyben Cseri Kálmán Eszter könyvéből arról a mozzanatról pré-

dikál, amikor Ahasvérós király álmatlanul forgolódik, és kéri, hogy olvassanak fel számára a birodalom történeti tekeréseiből. „Azon az éjszakán kerülte az álom a királyt.” (Esz 6,1), és történetesen azt a részt olvasták fel számára szolgálai, melynek tanúsága szerint a zsidó Mordokaj megmentette a király életét egy összeesküvés alkalmával. A király megker-

dezte és megtudta, hogy jötevője semmilyen jutalomban nem részesült. Így történt tehát, hogy Mordokajt – akit az ellensége ácsoltatta bitófa várt volna másnap reggel – maga Hámán volt kénytelen körbekísérni királyi parancsra fényes külsőségek között a városban. Micsoda fordulatok történnek Isten keze alatt a rendelt időben!

Másnap régen látott kedves rokonokat láttunk vendégül, este pedig fáradtan aludtunk el. Hajnaltájban „került az álom”, zubogásra ébredtem. Vajon melyik gyerek után folyik a vécé? A sötétben egy nagy tócsába léptem, lámpagyújtás után pedig láttam, hogy a nappaliban békésen ringatódnak a szőnyegek a házi tenger közepén. A mosogató alól nagy sugárban ömlött a víz egy szétrepedt hajlékony nyomócsőből. Víz elzár, vödör elő, két óra lapátolás, közben érdeklődő gyerekek kandikálnak a paplanszigetek alól. Volt időm végiggondolni, amit az elmúlt napok-

ban többször emlegettem feleségemnek, hogy nyugtalanít, mi van épp Akarattyán – már egy hónapja nem jártunk arra, mi újság lehet, remélem, minden jól működik. Elképzeltem, kb. meddig ért volna a víz, ha ez közben történik, és mekkora számlát hoz a postás utána... Most gyakorlatilag semmi kárunk nem származott, a víz épp nem ért el semmi értékes dolgot, csak a szekrények lábát nyaldosta, a köburkolat pedig gyorsan felszáradt a másnapi ajándék napsütésben.

Ki örül egy csőtörésnek? Én nagyon örültem. Jobbkor nem is jöhetett volna! Épp ott voltunk, épp akkor történt, épp felébredtem... – ugye nincsenek véletlenek? Pedig ez csak egy csöppnyi történet. Mennyivel inkább van hatalma Urunknak bármire bármikor. Bízunk benne, akkor is, ha „éjszaka van”! Sőt, bízunk Rá mindent!

Bruckner László és Szilvi

TŰZ ÉS VÍZ A FASORBAN

Templomunk csodás megmenekülései

1945. január 7-ét írunk. A fasori templomot találat érte, a keletkezett tűz a tetőzetet veszélyeztette. Szabó Imre lelkipásztor viszont a családjával és a szomszédok segítségével megtalálva a tűzfészket megelőzték a tűz továbbterjedését. A történetet követően a lelkipásztor szívéből a következő imádság fakadt fel: „*Atyám, a te házad nem lett tűz martaléka, s a megmentésében engem is eszközül használtál. Áldassék szent neved örökké e templomban! Sokan találják meg benne az Életet, a Tebenned való életet, mert csak az az élet. Ámen.*”

2015. augusztus 17-ét írunk, hétfő este van. A fasori parókián, ahogy a vers mondja: „...*kiki nyugalomba...*”, három dolog kivételével:

a Siloám csoport a Kovács Emil teremben, egy baráti társaság, akik a feleségemnek készülnek meglepetéssel a Szabó Imre teremben, és az időjárás. Ugyanis az előző héten teljesen nyugodt és napos időt adott Isten, hogy élvezhessük a sátoraljaújhelyi közös nyári hetünket, de ezen az estén Isten megnyitotta az égi csapokat. Nem résnyire, nem is félig, hanem teljesen. Annyira, hogy egy halandó ebben az esőben egy rövid pillanat alatt azon találta magát, hogy nincs száraz rész a ruházatán. Olyan gyorsan és olyan sok víz esett akkor le, hogy a csatornák nem bírták elvezetni. A templom előtti szervízúton teljes szélességben állt a víz, a parkoló autók kerekeit már nem lehetett látni.

Ott vagyunk a Szabó Imre teremben, és készülődünk, amikor azt látom, hogy a hatalmas esőben valaki fut a gyülekezeti terem felé a bibliáórások közül, és elmondja, hogy a plafonról ömlik be a víz a terembe. Oda-rohantam, és láttam én is, ahogyan zúdul lefelé a víz a terem mennyezetéről. Mivel más nem tudtam mozgósítani, futottam Somogyi Péterhez, aki éppen pihent. Azonnal velem jött. A torony földszinti termét a templom karzata felől szeretjük volna megközelíteni, így elkerülve a hatalmas esőt odakinn.

A templomtérbe lépve félelmetes kép fogadott minket. Az utcafront felőli karzatról, mint valami vízésésről, úgy zúdult le a víz. A víz a templom erkélyéről folyt befelé, mivel a sokféle levél- és ágdarab miatt az erkély vízvezetői bedugultak, és a víz nem tudott lefolyni. Az erkélyen legalább 20 centiméter víz gyűlt fel, ami csak a templomba talált magának utat. Miután láttuk, hogy nagy a baj, azonnal mozgósítottuk az egész Somogyi családot és Kovács Tibort, hogy mentsük a templomot. Ketten az erkélyen felgyülemlt vizet próbáltuk kimerni, Kovács Tibor a lyukat tömte be, melyen keresztül a Kovács Emil terembe folyt a víz, a többiek pedig bentről az erkélyen keresztül hordták ki a vizet az utcára. Miután jól kifáradtunk az erkélyen levő vízszint csökkentésében, rájöttünk, hogy könnyebb, ha megkeressük a vízvezetőket, mert biztos azok vannak eldugulva. Miután ezeket

kitisztítottuk, szépen elkezdett lefolyni a víz. Mivel az erkélyről már nem folyt több víz, annyi dolgunk maradt, hogy a templomtérből hordjuk ki a vizet. Legalább egy órán keresztül hordtuk ki az erkélyre és azon keresztül az utcára, ebből is lehet következtetni, hogy mennyi víz volt a templomban.

Akik részesei voltunk ennek a történetnek, több dologban is Isten csodáit láttuk meg. Ha nem lenne a gyülekezetünknek olyan csoportja, amely minden hétfőn ott van a Kovács Emil teremben, akkor nem tudtunk volna arról, hogy miközben mi pihenünk és tesszük dolgunkat, a templomunk beázik. Az is csodálatos, hogy a Szabó Imre teremben is éppen volt valaki, aki hívívó tudott lenni. Mivel egyre jobban sötétedett, Kovács Tibor felkapcsolta a lámpákat a templomban, hogy jól lássunk. Csoda volt az is, hogy amikor az utolsó vízzel telt felmosóröngyöt is kicsavartuk, hirtelen elment az áram. Isten még arra is odafigyelt, hogy az áram ne korábban menjen el.

Isten csodája volt tehát az, hogy megmentette a templomunkat nem csak a tűztől, de immáron a víztől is. Mi most újra hálát adhatunk Istennek, Szabó Imre imádságát aktualizálva: *„Atyám, a te házad nem ázott be teljesen, s a megmentésben minket is eszközül használtál. Áldassék szent neved örökké a templomban! Sokan találják meg benne az Életet, a Tebened való életet, mert csak az az élet. Ámen.”*

Édes Gábor

A FASORI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ÖRÖMMEL FOGAD ADOMÁNYOKAT!

1. A gyülekezet javára: Budapest-Fasori Református Egyházközség
10702019-19818049-52000001
2. Iskolánk javára: Szabó Imre Alapítvány
11707024-20304014-00000000
3. Óvodánk javára: Csipkebokor Református Óvodai Alapítvány
10702019-48081403-51100005

IFJÚ KOROD ELLENÉRE

Nyári csendeshét a magyar reformáció jegyében

2016. július 31. és augusztus 5. között a fásori Nagyífi csendeshéten vett részt Sárospatakon 17 résztvevővel, két ifivezetővel (Berez Júlia és Szabó Ferenc) és két lelkésszel (Pataki András Dávid és Édes Gábor).

A reformáció 500 éves évfordulójára készülve a délutánok során bejártuk Sárospatak nevezetességeit, illetve meglátogattuk Vizsolyt és Göncöt. Ehhez kapcsolódóan az esti alkalmak során azt vizsgáltuk, hogy a magyar reformátorok életútja miként taníthat bennünket az élő hitre és az Istenért cselekvő keresztény életre. Délelőttönként pedig az Őszövetség egyik nagy reformációt leíró történetével, Jósias király életével foglalkoztunk a közös igei alkalmak és csoportbeszélgetések során.

Az eddig felsoroltakon kívül lehetőségünk nyílt sokat énekelni, játszani, filmet nézni, s végül, de nem utolsósorban táborüzet rakni.

Szabó Ferenc

Istennek hála áldott héten vehettünk részt. A hely – Sárospatak – Isten munkáját dicsőíti szépségével, változatosságával. Sokat jelentett számomra, hogy délelőttönként Jósias életének

egy-egy mozzanata mellett megállhattunk, s elgondolkozhattunk róla. Fantasztikus dolog, hogy egy húszéves fiatal, aki tulajdonképpen 16 évesen tért meg, megtisztítja életét és környezetét a bálványoktól. S ahelyett, hogy apja viselkedését és életformáját követte volna, szembenézett mindazzal, amit Isten helytelennek lát, majd megújította szövetségét Vele. Ennek az életútnak a tanítása, a hét alkalmi arra bátorítottak, hogy keressem meg az életemben azokat a dolgokat, melyek bálvánnyá váltak, s Jósiashoz hasonlóan számoljak le velük. Tim Keller gondolatai a bálvány fogalmáról nagyon elgondolkodtatóak voltak számomra: „Az emberek SZERETIK a bálványaikat, BÍZNAK BENNÜK és ENGEDELMESEN SZOLGÁLJÁK őket.” (Tim Keller: *Bálványaink*). Jósias nem késlekedett a bálványok lerombolásával, ez bátorított, hogy az életemben lévő reformáló munkában én se késlekedjek. Ugyanakkor milyen kegyelmes Istenünk van, aki megáll mellettünk, s nem hagy egyedül harcainkban, ha szövetséget kötöttünk Vele! Vigasztaló ennek igazságát tudnom és megélnem. *Budai Anna*
Folytatás a 20. oldalon

SZÁRSZÓI MORZSÁK

Balatonszárszói családos hét

Augusztus 15. és 20. között családos, házassággondozó héten vettünk részt Balatonszárszón, az SDG üdülőben. Három testvérünk a délelőtti előadások, az azokat követő interaktív feldolgozás és az esti csoportbeszélgetések számára emlékezetes darabjait, „morzsáit” gyűjtötte össze néhány rövid mondatban.

A délelőtti igehirdetésekből tömör, laktató morzsák maradtak számomra. Isten országának építésében vagyok munkatárs. A világosság segítőtársa vagyok, a tiszta, igaz beszédé. Elsőre félelmet keltenek ezek a mondatok, az „igazság” minden áron való keresése. Azonban a fő cél, hogy szeretetben növekedjünk Krisztusban. Ha ez határozza meg, hogy mit mondjak, illetve nekem mit kell meghallanom, akkor a helyén mondott Ige olyan lesz, mint „aranyalma ezüstitányéron”. Ez a kép megnyugtat: ilyen világban szeretnék élni.

A keserűség olyan, mint a gyomnövény, irtani kell. Minden keserűség, harag, indulat legyen távol tőlem. Ha nem jól érzek, máris rosszul érzek? Ha nem jól „indulok”, máris rossz irányba indulok? *A majd-nem igazából nem.* Vagy-vagy. Hogy lehet így élni? Még ha ijesztőnek is tűnik, hiszen annyi a hibalehetőség – mi más mondhatna nekünk Isten? Ha a munkatársai leszünk – jut az eszembe –, mi másra kellene törekednünk, mint helyesen akarni érezni, viselkedni?

Bocsássunk meg egymásnak, engedjük el a tartozást. „A Nap ne menjen le...” Vessük a hátunk mögé, azonnali végtörlesztés ingyen. Csak így lehet, csak így szabad. Ha ez nem volna a Szentírásban, nem ezt a vallást követném. Ha nem ez állna a középpontban, olyan súlyos lenne a feladat, hogy rögtön feladnám. Köszönöm, Istenem, hogy újra és újra megajándékozol a megbocsátással, és hogy ezt továbbadhatom!

Tézli Péter

Veres Sándor és Jutka előadásai a hét folyamán azt az érzést keltették bennem, mintha a fasori templomban kinyíltak volna az óriási rózsablakok, és a belső teret átjárná a tavaszi szellő, Isten Lelke. Aki kerek egészet várt tömondatokban levonható konklúziókkal, már az első délelőtti nagyot csalódott. Ha azonban a hallgató engedte kitenni magát a teljességgel váratlanoknak és az impulzusok sokaságának, sokat nyerhetett. Magam egyebek mellett azt a meggyőződést hoztam haza, hogy az oly gyakran túlszofisztikált, demonizált, elhallgatott, letagadott, meggyanúsított és rágalmozott érzelmekről is lehet, sőt kell Isten színe előtt beszélni, hiszen megannyi áldás és átok forrásai.

Diószegi Rita

Esti csoportfoglalkozás e legfelső szinten, mármint a C épület legfelső szintjén. A műanyag székek alkotta kör teljesen kitölti a kis teret ott, a kazánház ajtajánál. Csendre vágyva menekültünk ide a második naptól, és leginkább csendesek nem voltunk. A csoport, hét házaspár, a halk beszámolótól az építő eszmecsereig, a megható vallomástól a bizonyágtételig hallatta a hangját. Nem volt ritka a nevetés sem. Jelképesnek éreztük a módszert az utolsó esténken, ahogyan a rajzos beszámolónk készült. Plakátunk nagy cseresznyefáján mi, házaspárok egy-egy cseresznyepárt alkottunk. Oda írtuk be egy-két szóval a hét számunkra legfontosabb üzenetét, ilyeneket (a teljesség igénye nélkül): *mindennap, Biblia, engedd el, világosság, újratöltve, Immanuel, harag késleltetése, közösség az Úrban, biztonság, imádság és alázat...* És a házaspárok (huszonévestől a hetvenesekig) egymás után a földre térdelve írták be sajátjukat.

Széplaki György

Szárszói morzsák

Hozzávalók:

- 68 pártatlan páros,
- páros (8) pártatlan,
- 113 pártatlan gyermek és
- pár (26) önkéntes.

A hozzávalókat egy közepesen hűvös teremben gyúrd össze. Lassan melegítsd fel, de ügyelj, hogy közben ne hogy megfőjenek saját levükben. Ízlés szerint add hozzá az élet sava-borsát, de ne túl sok körítést. Ügyelj, hogy a só ne hogy megízetlenüljön. Adj hozzá egy kis kovászt, és hagyd egy hétfő állni. Közben délutánonként egy kicsit hígítsd fel, tedd ki a napra. Akkor van kész, ha a merev, kemény részek meglágyulnak, és a mélyben a kötések megszilárdulnak. Ha így összeállt az anyag, már ne kavard többet össze, hanem vidd haza, és naponta fogyasztsd forrón, vagy hidegen, de nem langyosan.

Szárszónak is egy a vége: jó étvágyat hozzá!

(Sz.Zs.)

Folytatás a 15. oldalról

Megragadó és cselekvésre készítő. Ez a két gondolat fogalmazódott meg bennem, amikor átgondoltam mindent, ami az ifítábor során történt. Jósias király története nemcsak a reformáció miatt, hanem fiatalságunkból fakadóan is kijózanító erejű volt. Hatalmas dolog, hogy nem a világra, hanem Istenre alapozta az életét! Ez az a bizonyosság, ami Jósias mellett minket is cselekvésre készítet. A közösségünk sok áldást megtapasztal, de még korántsem tökéletes, azonban ez nem gátol minket a megjobbításra való szüntelen törekvésünkben. A beszélgetések, alkalmak, közös játékok és nevetések is azt mutatják, hogy az Úr az ifis közösség által is formál minket. Bízom abban, hogy lesz erőnk cselekedni és egyénként, illetve közösségként is teljes életközösségbe kerülni a mi Atyánkkal. E célhoz vezető útnak volt egy sarkalatos pontja az ideai tábor.

*„Bálvány és boldogság reménytelen keveréke,
Mely az Úrnak szentelt helyet szennyezné be...
A világ veszedelme s fenyegető jelenléte,
Török darabokra az Úr megtartó kezében,
S új szövetségben lesz létünk teljes életközössége!
Ebben a közösségben az Úrra fókuszálva
Válhatunk szolgálóvá az Atya számára.”*

Császár Péter

A Sárospatakon eltöltött csendeshét alkalmával a reformációval, különösen a magyarországi reformációval és annak hatásaival foglalkoztunk, elsősorban az ószövetségi király, Jósias

történetén keresztül, aki rendkívül fiatalon Istentől indítatva gyökeres változásokat vitt véghez saját maga és népe életmódjában. Ennek kapcsán gondolkoztunk arról, mit is jelent nekünk a reformáció, s milyennek ismerhetjük meg Istent a reformáció eseményei alapján.

A reformáció hatalmas felszabadulás volt, rámutatott arra, hogy Isten kegyelméből van életünk, közeledhetünk Hozzá. Aki keresi, az megtalálja az Urat. Ha készek vagyunk cselekedni Isten akaratát, akkor fel is fogjuk ismerni, hogy mi is az. Isten ad lehetőséget és időt a megtérésre. Ehhez szükséges tisztában lennünk, valóban jól használjuk-e az időnket, vagy ha nem, akkor mi vonja el a figyelmünket Istentől. Észleljük-e, ha valami tönkreteszi az Istennel való kommunikációnkat? Képesek vagyunk-e lerombolni az életünkben mindazt, ami nem Isten szerint való? Jósias példáján láthattuk, hogy fiatalon is tudjuk Istent szolgálni, olyan tetteket véghez vinni, amelyekre a magunk erejéből nem lennénk képesek. Ha van tehetségünk, azt Isten szolgálatába állíthatjuk – ahogy tették annak idején a reformátorok is. Ehhez viszont az kell, hogy teljesen átengedjük Istennek az irányítást az életünk felett. Isten szövetségre akar velünk lépni, Ő a kezdeményező fél, teljes életközösségben akar velünk lenni. Ezt csak mi, emberek ronthatjuk el. Ha az életünket az Úrhoz kötjük, nem más, hanem Ő határozza meg, hogy mit teszünk. Engedjük, hogy Isten bennünk munkálkodjon, s rajtunk keresztül másokhoz is eljusson!

Paternák Anna

A FASORI HARANGSZÓ KIS POSTÁSA

A Csipkebokor óvoda Báránka csoportjának tagja az ifjú kézbesítő, Rimányi Barnabás. Édesapjának segít, hogy hírmondó újságunk eljuthasson a címzettekhez a Peterdy és pár szomszédos utcában. A számokon kívül a betűkkel is jó barátságban van, így a házszámok és névtáblák megkeresésében is szívesen segít.

IMAKÖZÖSSÉGI HÍVOGATÓ

Kedves Testvérek!

10+1 kérdést szeretnék feltenni mindenkinek, 10 olyat, amit az Atya vagy Jézus tett fel nekünk az Igében, és a végén egyet még mellé tennék. Én sokat gondolkodtam a saját válaszaimon, csak az elmúlt hónapra nézve...

1. *Hol vagy?* (1Mózes 3,8–11)
2. *Hol van a te atyádfia?* (1Mózes 4,8–10.)
3. *Mit cselekedtél?* (1Mózes 4,8–10)
4. *Rendben van minden?* (2Királyok 5,20–21)
5. *Kinek mondtok engem?* (Máté 16,13–17)
6. *Akarsz-e meggyógyulni?* (János 5,5–6)
7. *Mit féltetek, kicsinyhitűek?* (Máté 8,24–26)
8. *Ti is el akartok menni?* (János 6,65–68)
9. *Alszol?* (Márk 14,36–38)
10. *Szeretsz-e engem?* (János 21,15–17)
- +1. *Ott a helyem az imaközösségben vasárnap? Érdemes, jó lenne elmennem?*

Jézus ismeri a válaszaidat! Szeretettel várunk mindenkit a gyülekezeti imaközösségre minden hónap harmadik vasárnapján reggel fél 9-re!

Devich Márton főgondnok

GYERMEKEK SZÁJA ÁLTAL...

Csipkebokor-óvodásaink szavai ismét különleges fényben tüntetik fel a bennünket körülvevő valóságot:

M. sír, mert nem szeretné felvenni a sapkáját, anélkül pedig nem mehet ki az udvarra. Becsukom az öltöző ajtaját, hogy ne zengjen tőle az egész ház... A folyosón várnak hárman az óvo nénire, hogy indulhassanak ők is az udvarra. Közben hallják a hisztizést. Á. befogja a fülét: „Nem bírom a tragédiát!”

2015 karácsonya tájékán kis lapozós könyvecskében nézik a gyerekek szabad játékidőben a karácsonyi történet képeit.

F. rámutat az egyik rajzon: – Itt a Megváltó.

Cs. kijavítja: – Nem, az a kis Jézus.

F. félrenézve elgondolkozik, majd határozottan kivágja: – Na jó, az a beceneve!

– Óvo néni, te már megint eszel?

– Nocsak, Zs., te vagy az én élő lelki ismeretem?

– Igen, mint Pinokkiónak a tücsök.

Egy édesapa belép az irodába, kezében gyermeke kis koszos zoknijával. Ránéz a kis koszos zoknira – van valami zavaró abban, hogy ez van a kezében... Felpillant, majd bejelenti:

– A koszos zokni gazdája holnap nem jön oviba. Szeretném az ebédjét lemondani.

Megérkezünk reggel az óvodába a két fiammal. Éppen vetkőznek, mikor K. kedvenc ovis társa is belép az anyukájával.

Mondom K. nek:

– Látom, megérkezett a kis barátnőd!

– Nem, anya. Ő nem a kis barátnőm, hanem a NAGY barátnőm! A legjobb barátom!

GYÜLEKEZETI DIAKÓNIA

A szeretetszolgálatról

A szeretetszolgálat (diakónia) igei alapját a Bibliában találjuk meg. A szeretetszolgálat igei alapja: „*Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám... Bizony mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akár csak eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg.*” (Máté 25,35–36; 40) és „*Egymás terhét hordozzátok, és így töltsétek be a Krisztus törvényét.*” (Gal 6,2).

Ezen az igei alapon áll a diakóniai szolgálat gyülekezetünkben is. Jelenleg csoportunk 11 szolgálóból áll, 60-70 idős testvért látogatunk, segítünk. Látogatásaink során elsődleges feladatuk az evangélium továbbadása, igeolvasás, közös imádkozás, beszélgetés. Vannak olyan testvérek, akik csak telefonon történő érdeklődést, beszélgetést kérnek. Akár személyes, akár telefonos beszélgetésről legyen szó, ezeken az alkalmakon mi is épülünk lelkileg. Árad felénk a szeretet, és mi is Jézus Krisztus kegyelme által igyekszünk szeretetet nyújtani. Ahol szükséges, kisebb ház körüli teendőket is elvégzünk, valamint vásárlást, gyógyszerkiváltást, orvoshoz kísérést, közös sétálást. A látás-, illetve mozgássérült testvéreket a templomi alkalmakra kísérjük, korábbi presbiter testvérek életét figyelemmel kísérjük. Kapcsolatot

tartunk a kerületi gondozási központokkal, étkezés, speciális gondozás intézésében lehetőségünk szerint segítünk.

Jelenleg a Dózsa György úti Idősek Otthonában, a Peterdi utcai Idősek Otthonában és a Schweitzer Otthonban látogatnak szolgáló testvérek. A Dózsa György úti Otthonban a bibliaórákra is hívogatnak, elkísérnek időseket, mozgásukban korlátozottakat. Ezek délelőtti alkalmak, ezért igen kevés szolgálónk végzi ezt a feladatot.

Felhívom a gyülekezet figyelmét szeretetperselyünkre, mely a templomban van elhelyezve, az orgona játszóasztala mellett, a presbiteri padosor közelében. Az ebben összegyűlt összegből segíteni tudjuk nehéz helyzetbe kerülő testvéreinket. Aki teheti, ezáltal is támogathatja a bajban lévőket.

Szeretettel bátorítjuk a Testvéreket, hogy éljenek a diakóniai szolgálat fent jelzett lehetőségeivel. Kérjük a Testvéreket arra is, hogy jelezzék, ha valaki kórházba került, hogy meglátogathassuk, hiszen a szolgálat működésének alapfeltétele a jó és egészséges kommunikáció.

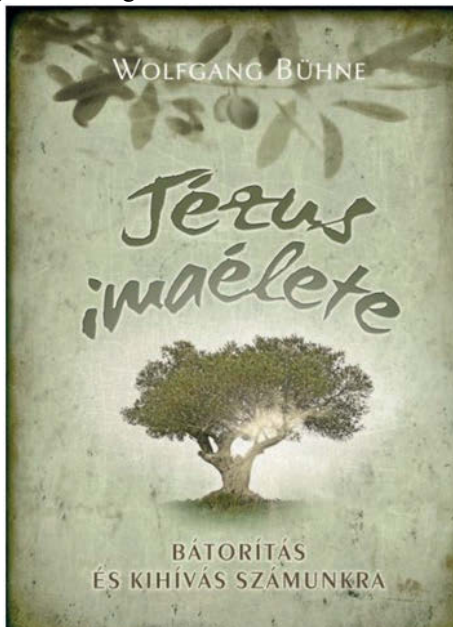
Várjuk továbbra is szolgálók jelentkezését is! „*Az aratnivaló sok, a munkás kevés.*” (Lk 10,2). Hordozzuk imádságban a gyülekezeti diakóniát! „*Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.*” (Gal 6,10).

Pálincás Gyuláné,
a diakóniai szolgálat vezetője

Gyerekszáj: „*Ha megint farsang lesz, igazgatónak fogok öltözni.*”
„*Mama, miért nem taposta el Isten a kígyót mégelőtte?*”

KÖNYVAJÁNLÓ

Sok szeretettel ajánlom a kedves Testvérek figyelmébe Wolfgang Bühne *Jézus imaélete* című könyvét, melyet az Evangéliumi Kiadó jelentett meg.

Ahogy a bevezetőben olvashatjuk, az imaéság a lélek lélegzetvétele. Enélkül lelki értelemben fulladozunk, és akut oxigénhiányban szenvedünk. Imaéletünkötől függ szellemi állapotunk. A könyv szerzője szeretne felébreszteni lelki fásultságunkból, „gyorsétermi” imaéletünk gyakorlatából. Kítől is kaphatnánk ebben követendő példát, ha nem Jézus Krisztustól, személyes Megváltónktól, a mi Urunktól?

Fejezetről fejezetre bontakozik ki előttünk, hogyan és mikor imádkozott Jézus, és hogyan tegyük ezt mi, Jézus követői, mai keresz-

tények. S ha elolvastuk ezt a könyvet egyszer, vegyük elő újra és újra, és tegyük cselekedetté, amit ebből megértettünk. Kezdjük el először vagy folytassuk megerősödvé imaéságainkat! Tegyük ezt a nap elején és a nap végén! Vonuljunk el magányosan, és imádkozzunk közösségben! Legyünk kitartóak és bátrak! Formálódjunk át az imaéságok által! Legyünk példa családtagjaink, ismerőseink számára, szakítsunk figyelmet az imaéság szokásának kialakítására! Hogy ez nem mindig könnyű? Valóban nem az. Gyakran elbukom a mindennapok forgatagában, a munka, család sodrásában, és bizony az imaéság háttérbe szorul. Kihívás számunkra az imaéság (ahogy a könyv alcíme is jelzi), de Jézus követőiként tudjuk, hogy áldás lesz a kitartásunkon. A szerző külön megemlíti a gyülekezeti imaórák fontosságát. Buzdít minket arra, hogy vegyünk részt ezeken minél többször. Imádkozzunk másokért, a gyülekezetünk épüléséért, lelki megújulásáért, ahogy ezt az első keresztyének is tették: „egy szívvel és egy lélekkel felemelték a hangjukat az Istenhez” (Apcsel 4,24), „kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban” (Apcsel 2,42).

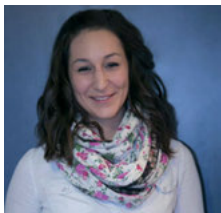
S végül hadd idézzem C. H. Spurgeon tanácsát: „Addig ne nézz senki emberfiának az arcába, míg Isten arcát nem láttad. Ne beszélj senkivel, amíg a Magassággal nem beszéltél! Ne fogj addig a munkádhoz, amíg derekadat az áhítat kötelével fel nem övezted, hogy áldott legyen a munkád!”

Filep-Pintér Eszter

Következő számunkban gyülekezeti testvéreink verseiből adunk közre egy csokorra valót. További, hitből ihletett költeményeket is szeretettel várunk gyülekezetünkötől december 4-ig a szabo.zsolt@fasor.hu e-mail-címre.

KICSODA AZ, AKI FÉLI AZ URAT?

Bizonyságtétel

12 évesen kerültem a Fasorba egy „véletlen” folytán, semmit nem tudva a Bibliáról. 6. osztályos általános iskolásként közeledett a gimnáziumi felvételi,

és pusztán világi okokból szóba került a Baár-Madas Református Gimnázium is, ahol hittanból is felvételiznem kellett, valamint elvárás volt a lelkeszi ajánlás.

A felvételi előtt sem a Bibliát nem nagyon láttam, sem Végh Tamás bácsit, aki az ajánlást írta. Azonban Tamás bácsi akkor már ismerte édesapámat, és – talán rá tekintettel megírta az ajánlásomat. Isten munkája az életemben – bár én erről mit sem tudtam még – már akkor elkezdődött: a hittanszobelin megfeleltam, és fel is vettek a középiskolába. Édesapám, aki akkoriban tért meg, elvitt minket a testvéreimmel Tahiba családos hétre, Kincskereső táborba, majd a gyülekezeti alkalmakra, a közösségbe. Hamar jól éreztük magunkat, egyre több barátunk lett, beilleszkedtünk. Tetszetek az énekek, a játékos tanítások, a kedves emberek. Úgy emlékszem, lelkesen jártunk, de még nem azért, mert megértettük volna, hogy miért is vagyunk a gyülekezetben igazából.

Konfirmáció-előkészítőre is elkezdtem járni, majd a konfirmandus csendeshéten valamit meg is értettem abból szív szerint is, amiről tanultunk. Bűneim világossá váltak számomra, melyekért Jézus a vérét adta. Az egyik szolgálóval imádságban le is tettük a bevallani mert bűneimet az Úr elé. Akkoriban biztosan éreztem valamit, ami miatt ez így történt, ma már mégsem tudom felidézni, miért „tettem ezt”. Egy-két év elteltével nagyon megszire sodródtam az akkor megtapasztaltaktól.

16 éves koromig jártam istentiszteletre, az ifibe, csendeshetekre. Eljött viszont az az idő, amikor már nem éreztem magam jól a közösségben. Egyre jobban vonzott a világ, azok a dolgok, amiket a barátaimmal csináltunk, szerelem, bulizás, szabadság. Olyan dolgok, amiktől, úgy éreztem, megfoszt az, hogy gyülekezetbe járok. Így hát el is maradtam. Megszakítottam minden kapcsolatot, ami a Fasorhoz kötött, még a templom környékét is igyekeztem távolról elkerülni, nehogy véletlenül ismerősbe botoljak, aki majd az orrom alá dörgöli, hogy mennyire rosszul teszem, amit teszek. Lázadtam. Édesapámmal megromlott a kapcsolatunk, alig beszéltünk egymással évekig. Haragudtam rá, amiért folyton a templomban volt. Érettségi után hamar el is költöztem otthonról, a magam ura akartam lenni.

Soha nem voltam alkoholbeteg vagy gyógyszerfüggő, mégis talán tudom, mit jelenthet a függőség. Függeni a saját életem feletti irányításhoz való ragaszkodástól. Isten mérhetetlen kegyelme, hogy mindannak a megszámlálhatatlan gyalázatnak ellenére, amit el-lene elkövettem, megkönyörült rajtam több mint két évvel ezelőtt. Óvatosan, lassan, türelmesen készítette a szívemet a Hozzá való visszatalálásra. Hét évig vártrám türelemmel. Az igazi, „értelemmel” telt megtérésem 24 éves koromban történt, mikor már együtt éltem valakivel egy Isten előtt nem kedves kapcsolatban.

Több, apróságnak tűnő dolog vezetett az Úrhoz vissza: a szüleim válása és édesapám új házassága, melyben megláttam, hogy én is hasonló kapcsolatra vágyom, de az enyém mennyire nem olyan, mint az. Újjonnan megismert barát, akinek az életére irigy voltam, mert olyan békesség sugárzott belőle, ami az enyémből akkoriban teljesen hiányzott,

és akiről kiderült, hogy mindezt a Jézusba vetett hitéből nyeri. Emlékezni kezdett a szívem, hogy valaha nekem is volt ilyen érzésem. Egy fasori testvérünk megismerése, aki úgy beszélt nekem a saját és ismerőseinek életéről, bukásairól és megtéréséről, mintha rólam beszélne. A szavai mélyre hatoltak, olyan gennyes sebeket pizskáltak meg, melyek rendkívül fájnak, de végre kifakadhattak és gyógyulásnak indulhattak. Már tudtam, hogy merre kellene keresni a gyógyulást az egyre inkább zátonyra futó életemből.

Meghoztam tehát a döntést Jézus Krisztus követésére vonatkozóan egy akkori napi áhítat sorai alapján: „*Ha Isten Szelleme felkavart téged, akkor engedelmeskedj a tőled telhető legteljesebb mértékben, ne törődj a következményekkel!... Amikor az Isten látást ad valamiről, akkor vidd véghez! Ne bátortalanítsd el, hogy mibe kerül!*” Amikor ezeket a sorokat olvastam, megrendült az szívem, úgy éreztem, hogy egyenesen hozzám beszél e sorok által az Úr. A kezembe akadt egy kis könyvjelző is Ézsaiás soraival a régi Bibliámban, amit néhány héttel korábban hoztam el édesapámtól: „*Nem éheznek és nem szomjaznak, ... mert az teregeti őket, aki könyörült rajtuk, és (az Úr) vezeti őket forrásvizekhez.*” (Ézs 49, 10). A lap hátulján pedig: „*Hátha egyszer ráakadsz... Szeretettel: Judit*”. Az írás keltezése szinte napra pontosan két évvel korábbi volt. Édesapám felesége írta. Ők, és most már tudom, hogy annyian mások is a gyülekezetből, a Testvérek közül hittek benne, imádkoztak érte, hogy legyen számomra visszaút. Végre elhittem én is, hogy csak az Úrral van értelme az életemnek, és döntöttem. Tudtam, hogy el kell költöznöm, és meg kell szakítanom az akkori kapcsolatot. Istennek nagy kegyelme volt, hogy volt hova hazamennem az elrontott életemből. Nem csak fizikailag, hanem lelkileg is. Újra elkezdtem járni a Fasorba, végigjártam a 2014. tavaszi Kereszt-kérdések-sorozatot, elkezdtem járni

istentiszteletre, majd a fiatal felnőttek körébe. Újra lelki békét találtam, Isten új lelki családot, barátságokat adott.

Az első szeretet heve után azonban néhány hónap elteltével tudat alatt elkezdtem azt várni, hogy „cserébe” a megtérésemért Isten meg fog ajándékozni a szívem nagy vágyaival. Abba a hamis bizonyosságba kerültem, hogy az életem feletti irányítást átadtam Istennek, miközben (most visszatekintve látom így) ugyanúgy a saját elképzeléseim szerint próbáltam megszerezni azt, amire a legjobban vágytam. Lassan szinte ugyanolyan messzire kerültem az Úrtól, mint megtérésemelőtt, mert nem adta meg akérésemet. Nehéz volt elfogadnom, hogy semmi sem jár nekem, azért mert az Urat választottam. Nehéz volt elfogadnom, hogy nem azokat az ajándékokat kaptam, amikre a leginkább vágnék. De olyan csodálatos az Úr, hogy jobban tudja, mire van szükségem. Egyet tehetek tehát, bízom Benne. Abban az Úrban, Aki mindent odaadott már értem. Hogy ne gondoskodna rólam ezután is? Sokszor beleesem most is abba a hibába, hogy mással próbálom meg betömni a szívem Isten alakú üret. Sokszor nehéz megelégednem „csak” az Úrral. Mégis Nélküle már nem tudok megelégedni semmi mással. Nehezen, sok mélységen keresztül tanultam és tanulom ezt ma is, de hálát adok a legbölcsebb Mesternek, aki pontosan úgy tanít, ahogy arra nekem személy szerint szükségem van.

25. születésnapom Igéje a 25. zoltár 12. verse: „*Kicsoda az, aki féli az Urat? Megmutatja az utat annak, amit válasszon*”. Ebben nem csalódtam, és tudom, hogy soha nem is fogok. Mert féltőn, önmagánál is engem jobban szerető, hűséges Atyám lett az Isten az Úr Jézus által, és akkor is törődik velem az én Megváltóm, ha éppen nem látom, hogy mit készít. Csak egyet kér, hogy bízam Benne. És én már csak egyet tehetek: bízom Benne. Mert megtapasztaltam, hogy enélkül semminek nincs értelme, és ennél jobb dolog nincs is a világon.

Parti Kata

ISKOLÁNK 90 ÉVES

A Budapest-Fasori Református Kollégium Julianna Általános Iskolája 90 éve nyitotta meg kapuit a kisdíákok előtt. Budapest egyetlen református elemi

iskoláját az akkor még trónörökös holland hercegnőről Julianna Református Elemi Iskolának nevezték el. Az iskola ünnepélyes megnyitása 1926. szeptember 13-án volt. Az ünnepélyes istentiszteleten többek között jelen volt Henrik van Colijn, Hollandia akkori miniszterelnöke, és Kyper Katalin, aki egy bőrkötésű Bibliát adott át az iskolának.

Az évfordulón szeretnénk méltó módon emlékezni és ünnepelni. Ebben a tanévben különös hangsúlyt helyezünk múltunknak a diákokkal való megismertetésére, a holland reformátusok nagylelkűségét példaként állítva tanítványaink elé. Szeptember 12. és 16. között egész hetes program-sorozatot szerveztünk, melynek célja az volt, hogy szívünket és iskolánkat díszbe öltöztessük, hálaival emlékezve Isten nagy tetteire. A hét minden reggelét hálaadással kezdtük a templomban. Az öt napon egy-egy történelmi, holland kulturális témát dolgoztunk fel tanítványainkkal. Csütörtökön a holland színbe, narancssárgába öltözve jöttek iskolába a tanulók és a tanárok. A hét zárónapján, pénteken hatalmas tortával leptük meg az iskola tanulóit és dolgozóit közösségét.

A jubileumi évben újra megünnepeljük a Julianna-napot. Tavasszal öregdiák-találkozót szervezünk ünnepi koncerttel és vacsorával. Terveink között szerepel a 80 éves évfordulóra készített iskolatörténeti könyv újbóli kiadása, kiegészítve az elmúlt 10 év történéseivel.

Szeretettel várunk minden érdeklődőt rendezvényeinken. Kérjük fenntartó gyüleke-

zetünk tagjait, hordozzák imádságban iskolánk jövőjét, hogy az elkövetkező években is megtapasztalhassuk Isten áldását munkánkon és intézményeinken.

NYÁRI MUNKÁLATOK

A nyári szünetben karbantartási, felújítási munkálatok is folytak iskolánkban. Sor került az ebédlő, a folyosók, a lány- és fiúöltözők, valamint a lépcsőházak lábazatának festésére, az első emeleti tanterem és a könyvtár ajtajának mázolására. Vásároltunk számítógépeket, projektorokat, táblákat, iskolabútorokat, valamint a felső tagozatos gyermekek számára fém-szekerényeket, melyek a folyosón kerültek elhelyezésre. Kialakítottunk egy lelkesi szobát (a pénztárral szemben), ahol nyugodt, meghitt körülmények között folytathatók beszélgetések az iskolalelkéssel, valamint kisebb csoport számára áhitat, illetve ima-közösség tartására is alkalmas lehet.

LELKI NEVELÉS

„*Veled van Istened, az Úr, Ő erős, és megsegít.*” (Zofóniás 3,17). Ezt az Igét választotta

a nevelőtestület a 2016/17-es tanév Igéjének, mely felkerült minden osztályterem falára, biztatást és erőt adva a tanulónak és pedagógusoknak a mindennapokhoz. Nevelési előadás-sorozat indul idén ősszel is, melyre minden szülőt várunk, különösen a most elsős tanulók szüleit. Közös felelősségünk, hogy gyermekeinket Istennek tetsző módon neveljük. De tudjuk-e, mit mond Isten a gyermekeinkről? És mire tanít minket, szülőket? Gyakorló családapaként megtapasztaltam már, mennyi ajándékot kapnak gyermekeink a vasárnapi gyermek-istentiszteleteken. Meggyőződésem, hogy a templomba járás és az igehallgatás szokása a gyermekek számára értékes ajándékokat hordoz. Eddig félévente kértünk lelkészi igazolásokat. Ettől a tanévtől egy kis füzetet fogunk rendszeresíteni, amelybe igazolásokat kell majd gyűjteniük a gyerekeknek a vasárnapi istentiszteletek látogatásáról.

SZAKMAI FEJLŐDÉS

Ötcsoportos óvodánkba 128 gyermek iratkozott be. Iskolánkban 314 tanuló kezdi meg a tanévet. A Budapest-Fasori Református Kollégiumban dolgozó pedagógusok száma 45 fő.

Felső tagozatunk egyre bővül, történetünkben először van két 5. és két 6. osztályunk. A hagyományosan erős alsó tagozatunk mellé az elmúlt években sikerült a felső tagozatot is megerősíteni. A tanári kar szakmailag felkészült, a stabilitást az is mutatja, hogy felső tagozaton nem volt személyi változás a nyáron. Az iskola vezetősége elkötelezett a szakmai színvonal folyamatos emelésében. Pedagógusaink nyáron is részt vettek továbbképzéseken. Szerzett tapasztalataikat a gyermekek javára fordítják majd a tanév során.

Tehetséggondozás terén további lépéseket teszünk: így például a matematikából tehetséges tanulóink számára heti 1, órarendbe épített tehetséggondozó foglalkozást tartunk. Idén is részt veszünk kerületi és országos versenyeken. Tovább folytatódnak az elmúlt két év népszerű tehetséggondozó szakkörei, versenyei: „földpörgetők”, „tollforgatók”, versmondók, énekesek, rajzosok, sportolók és további készségek területén kedvet érő tanulóink számára. Mindenki megtalálhatja a neki tetsző elfoglaltságot.

Filep Zoltán igazgató

ÓVODAI HÍREK

Az idei év nagyobb változások nélkül indul a Csipkebokor Óvodában: öt csoportunk a megszokott helyen működik tovább.

Sokat fordítottunk az óvoda működési feltételeinek javítására, higiénés minőségügyi feltételeink, HACCP rendszerünk megújult. A nyári óvodai élet szebbé tételére is tudtunk költeni, mozgásfejlesztő eszközrendszerünk is bővült. Örülünk annak is, hogy sokan keresték óvodánkat a beiratkozáskor, Isten kegyelmét kérjük

a munkánkra, hogy az így ránk terhelődő felelősségnek meg tudjunk felelni. Előrelépés, hogy szakszerűen tudunk néptánc-különfoglalkozást felkínálni a gyerekeknek, s kínálunk a megszokottan jól működő sakk mellett foci és úszás lehetőségével is bővül. Kérjük a szülőket, hogy bölcsen válasszanak a lehetőségek közül, hogy gyermekük ne legyen túlterhelt! Kiemelkedő imatémánk az óvoda megújítására benyújtott pályázat sorsa, óvodánk megnyugtató, korszerű elhelyezésének a kérdése.

Zila Péterné óvodavezető

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a *Heidelbergi Káté*nak történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapijára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb tagolás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Az első Úrnapija kérdéskörében az egyetlenegy vigasztalással ismerkedtünk közelebbről, majd a második, a harmadik, a negyedik Úrnapijára tekintve az ember nyomorúságával foglalkoztunk. Az ötödik Úrnapijával kezdődően áttértünk az ember megváltásáról szóló részre, a kilencedik Úrnapijától pedig az Atya Istenről szóló kérdésekre. A 11–19. Úrnapija kérdésefeleletei az Apostoli Hitvallás Fiú Istenről szóló magyarázatát adják, s azokat a kálvini gondolatokat veszik át, amelyeket a *Genfi Káté*ban fogalmazott meg a nagy reformátor. Legutóbb a 18. Úrnapija kérdéskörén belül megláthattuk, hogy az ember joga voltaképpen a Jézus Krisztus által neki ajándékozott új élet dicsőségében rejlik. Az ember úgy jutott jogához, hogy Isten annak az *egynek* a feltámadása által, aki mindeneknek feje, az embert gyermekévé emelte. Így szentelődött meg az ember Isten számára, így lett elkövetkező országa kijelentésének már most részese, és így biztosít Isten az ember számára győzelmet a halál felett.

Most tekintsük át a 19. Úrnapija kérdéseit és feleleteit!

Miért mondod ezt: „Űl a mindenható Atya Istennek jobbján”?

Mert Krisztus azért ment fel a mennyekbe, hogy ott az Ő keresztyén egyháza fejének bizonyítsa magát, aki által mindeneket igazgat az Atya.

Mit használ nekünk a mi Fejünknek, Krisztusnak ez a dicsősége?

Először, hogy Szentlelke által mireánk, tagjaira kitölti mennyei ajándékait; továbbá, hogy hatalmával minden ellenség ellen oltalmaz és megőriz.

Micsoda vigasztalásod van abból, hogy Krisztus ismét eljön „ítélni eleveneket és holtakat”?

Az, hogy mindennemű háborúság és üldöztetés közepette felemelt fővel várom az égből ugyanazt az ítélőbírót, aki előbb érettem Isten ítélőszéke elé állott, és rólam minden kárhozthatást elvett, hogy Ő majd minden ellenségeit és ellenségeimet örök kárhozatra vesse, engem pedig minden Ő választottjaival együtt a mennyei örömbé és dicsőségbe magához vegyen.

A 19. Úrnapija a mennybemenetel jelentőségét értelmezi. Krisztus helyfoglalása az Atya jobbján ráirányítja a figyelmet az Ő földi munkájának a céljára is. A feltámadás, a felemeltetés és az Atya jobbjára felül ülés után még van egy „lépcsőfok”: az ítéletre való visszajövetel. Ily módon a Káté először Krisztus uralkodásának objektív oldaláról tanít, majd Krisztus felmagasztaltatásának szubjektív vonatkozásait adja elénk, s végül az ítéletre visszatérő Krisztust mutatja be. Témánk részletes elemzése nélkül is nyilvánvaló, hogy a mennybemenetel az Úr Jézus királyságát

is jelenti. A megérdemelt trónfoglalás, az Atya jobbján ülés, vagyis az országlás, a mennyei uralom megvalósítása – így együtt – célja volt az Ő mennybemenetelének. Az ülő pozíció mint a megingathatatlan, a szuverén hatalomgyakorlás stabilitását erősítő vonás értelmezhető. A mindenható Atya Isten jobbján ülő Krisztus totális igénnyel uralkodik. Méltán mondja a missziói parancsban: „*Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.*” (Máté 28,18). Az Ő uralma mindenre kiterjed. Országának nincsen vége. Ő egyaránt az egyház és a világ Ura, aki a megváltás teljességre vitele miatt tartja kezében a világmindenséget. Minden, amit Isten elhatároz, Jézus Krisztus által történik, és minden, ami történni fog, általa megy végbe. Hitünk szerint ezért is valljuk, hogy Jézus Krisztusnak nincs helyettese, földi helytartója – hiszen Ő helyettesíthetetlen, a Szentlélek ereje által cselekszik miközöttünk szüntelen. Nem szorul helytartóra, arra csak a távollévőnek van szüksége. Már pedig Krisztus maga vezeti és rendezi az Ő anyaszentegyházát. Lelki ajándékokat áraszt mireánk. Így minden hívő ajándékok hordozója lehet (olvasandó: Jakab 1,17–18). A Lélek csodálatos ajándékaival és gyümölcseivel szolgálva csodálatos közösség (gyülekezet) születik. Ámde a Szentlélek erőit és ajándékait önkényesen senki sem veheti birtokba, és azok felett nem rendelkezhet önkényesen (olvasandó: Apostolok Cselekedetei 8,9–25). Ugyanakkor Krisztus az egyházát oltalmazza és vezeti, hiszen enélkül a világ diadalmat vesz rajta. Részesülünk az Ő erejéből, de jelen vannak körülöttünk az ellenségek és a harc is. Látjuk a veszteséget, de hiszünk a győzelemben. Így várjuk mindennemű szomorúság, olykor üldöztetés közben Jézust visszatérni, hogy ítélőszéke elé invitálja az emberiséget, és számon kérje valamennyi cselekedetét.

Ámde a Káté nem azt kérdezi, hogy mi rémiszt az utolsó ítélettel kapcsolatban, hanem azt, hogy mi vigasztal. A keresztyén ember számára a végítéletre visszajövő Krisztus érkezése vigasztalást jelent. Az ítélet ugyanis már megtörtént. Mi már átmentünk a halálból az életre. Az ítélet számunkra már nem félelmetes, hanem bizodalmas. (Kálvintól ered az a gondolat, hogy Krisztus visszajövele vigasztaló hittétel.) Krisztusnak holtak és elevenek fölötti ítélet-tartása örökkévaló, radikális és végérvényes lesz. Gondoljuk végig, hogyne volna ez a nap és ez az ítélet félelmetes! A keresztyén tan mégsem hirdeti azt, hogy nekünk félnünk kell. Itt csakis reménykedhetünk – mégpedig teljességgel. Mert hiszen Jézus Krisztus napja és ítélete az, amelynek eléje megyünk. Csakis az Őreá irányuló reménység ment meg bennünket azon a napon és annál az ítéletnél! Az ítélet – amelyet a megdicsőült Krisztus hozott – azt juttatja kifejezésre, hogy ezen a világon élni csak irgalomban lehet. Jézus itt, e földi létben nem az ítéletet, hanem az irgalmasságot érvényesítette, és az ítéletet az emberről ebben az irgalomban elvette. Második eljövetele sem lehet más, mint ennek az irgalomnak az érvényesítése és az önteltek megalázása. Ezt fejezi ki az utolsó ítéletről elmondott jézusi beszéd (olvasandó: Máté 25,31–46). Reménységgel tekinthetünk Krisztus visszajövetelére, amikor a választottak és a világ egyaránt megszabadulnak a bűntől, a gonosztól és a haláltól. Ez az igazán vigasztaló üzenet, amely segít hűségessé maradni az állandó készenlétben, mert Krisztus visszajövetelének napja bármikor elérkezhet.

Visszhangozzék most szívünkben 367. énekünk:

*Emeljük Jézushoz szemünk, / Jön már királyi győztesünk, / Mennyből leszáll, s együtt leszünk.
Lelkünk vigyázni meg ne szűnjön, / Felséges várástól feszüljön,
Az álmod űzd el, készen állj, / Krisztus-nép, jön, jön a Király!*

szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

- * **Október 27–28-án 18 órától** reformációi estékre várjuk látogatóinkat (a helyszínt a templomi hirdetésekben adjuk meg).
- * **November 6-án 10 órakor** Örökélet vasárnapon emlékezünk elhunyt testvéreinkről az istentisztelet keretében, **17 órakor** gyülekezetünk zenészei adnak hangversenyt az új orgona kíséretében.
- * **November 7–11. között 18 órától** evangelizációs hét lesz templomunkban.
- * **November 20-án, vasárnap 10 órakor** a Julianna iskola családi istentiszteletén lehetünk együtt.
- * **December 2-től 4-ig (péntektől vasárnapig)** ifjúsági konferenciát tartunk.
- * **December 4-én, vasárnap 17 órakor** Pálúr János adventi orgonaestjét hallgathatjuk.
- * **December 7-től 9-ig (szerdától péntekig) 18 órától** adventi előkészítő istentiszteletek hangoznak templomunkban.
- * **December 12-én, hétfőn 15 órakor** idősek adventi délutánján vendégeljük meg nyugdíjas gyülekezeti tagjainkat.
- * **December 16-án, pénteken 14-től 17 óráig** karácsonyi vásár lesz a Julianna iskolában.
- * **December 18-án, vasárnap** családi csendesnapot tartunk.

FASORI ORGONAFESZTIVÁL VILÁGHÍRŰ ORGONISTÁK AZ ÚJ ORGONÁNÁL

- Október 4. kedd 19.30** – Jeremy S. Bruns (Beverly Farms, Egyesült Államok)
- Október 11. kedd 19.30** – Frédéric Blanc (Párizs, Notre-Dame)
- Október 18. kedd 19.30** – Sietze de Vries (Groningen, Hollandia)
- Október 25. kedd 19.30** – Olivier Latry (Párizs, Notre-Dame)

Az orgonafesztivált

Budapest Főváros VII. kerület Erzsébetváros Önkormányzata támogatta.

A Fasori Orgona Alapítvány örömmel várja a felajánlásokat a Fasori Zenés Esték támogatására a következő számlaszámon: **11707024-20403144-00000000**

HETI ALKALMAINK

- ◆ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás** 5 korcsoportban (3–5 és 5–7 évesek, I–II., III–IV. és V–VI. osztály), 3 éves korig gyermekmegőrző szolgálat vasárnap 10 óra
- ◆ **Siloám csoport** hétfőn 18 óra
- ◆ **Biblióra** kedd 10 óra
- ◆ **Bibliai közösségi óra** szerda 18 óra
- ◆ **Nagyfi biblióra** (18–25 éves korig) szerda 18 óra
- ◆ **Gyülekezeti biblióra** csütörtök 15 óra
- ◆ **Kisifi biblióra** (konfirmációtól 18 éves korig) péntek 17 óra
- ◆ **Fiatalfelnőttek köre** péntek 18 óra
- ◆ **270. sz. Hajnal Cserkészcsapat foglalkozásai** kialakulóban

HAVI ALKALMAINK

- ◆ **Gyülekezeti imaközösség** a hónap 2. vasárnapján 8.30-kor
- ◆ **Úrvacsorai istentisztelet** a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 órákor (mindkét időpontban ugyanaz az igehirdetés)
- ◆ **Istentisztelet utáni teaház** a hónap 2. vasárnapján
- ◆ **Zenés áhítat** a hónap 1. vasárnapján 17 órákor
- ◆ **Keresztelés** a hónap 1. és 3. vasárnapján az istentiszteleten. Szülőknek, keresztszülőknek a fogadalomtételre felkészítő két alkalom: a keresztelés hetében kedden és csütörtökön 17.30-kor
- ◆ **Párapoló tanfolyam** a hónap 1. hétfőjén 18 órákor
- ◆ **Férfi bibliaóra** a hónap 3. keddjén 18 órákor
- ◆ **Baba–mama kör** a hónap 1. és 3. csütörtökén 9.30–11.30-ig gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Pároskör I.** a hónap 3. péntekén 18 órákor gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Női kör** a hónap 2. szombatján 16 órákor
- ◆ **Pároskör II.** a hónap 2. szombatján 17 órákor gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Összevont közös bibliaóra** a hónap utolsó péntekén 18 órákor

Az elmúlt három hónapban megkeresztelt gyermekeinkért, akikért fogadalmat tettünk!

Barna Krisztián és Béres Alexandra gyermeke

Barna Flóra

Gödöllei Márk és Dajka Orsolya Krisztina gyermeke

Gödöllei-Dajka Bence

Lingurár Illés és Andel Mónika gyermeke

Lingurár Dominik

Borbély István és Sorbán Laura gyermekei

Borbély Emma és Szófia

Benke Róbert György és Kacsó Szilvia gyermeke

Benke Vendel Dániel

Székely Gábor és Zombori Dóra gyermeke

Székely Barnabás

Ambrus Roland és Keszthelyi Renáta gyermeke

Ambrus Leila Angéla

Bán Dávid és Körösi Andrea Ildikó gyermeke

Bán Sára Zoé

Erdős József és Jeneses Andrea gyermeke

Erdős Fanni

Csuhai Gábor és Takács Enikő gyermeke

Csuhai Kristóf

Pál Kornél és Kovács Gréta gyermeke

Pál Zalán Soma

Idén is indul nevelési előadás-sorozat a Julianna Református Általános Iskolánkban!

Időpontok: november 13., 27. és január 14. (szombat) 16 óra, előre hirdetett helyszínen.

Az alkalmak témái: *Kicsoda a szülő, Kicsoda a gyermek? Keresztyén gyermeknevelés.*

Szeretettel ajánljuk, és várunk mindenkit!

LELKÉSZI HIVATAL

Fogadóórák:

hétfő–péntek: 9–13

szerda: 9–13 és 17–17:45

KOLUMBÁRIUM

Nyitvatartás:

hétfő–péntek: 9–13

szerda: 9–13 és 17–17:45

vasárnap: 9–10, 11–12

FASORI HARANGSZÓ

Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu

E-mail: hivatal@fasor.hu • *Telefon:* 342-7311

Felelős szerkesztő: dr. Szabó Zsolt

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,

Diószegi Rita, Somogyiné Ficsor Krisztina,
dr. Széplaki György, Tézli Péter

Tördelőszerkesztő: Kovács György

Korrektor: Diószegi Rita